

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਦਯਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਮਹਾਜਨ, ਐਸ ਕੇ ਕਪੂਰ ਅਤੇ ਆਰ ਐਸ ਨਰੂਲਾ

ਜੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਅਤੇ ਹੋਰ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ

1962 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 439-ਡੀ.

ਅਕਤੂਬਰ 24, 1966

ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ (1870 ਦਾ 7)- ਸੈਕਸ਼ਨ 7 (4) (ਸੀ) ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਅਨੁਛੇਦ 17(3) ਅਤੇ (6)
- ਮੁਦਈ ਸੀਡਿੰਗ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ
ਇਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ
ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੇ
ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ-ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 7(4) (ਸੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੀਮਤੀ ਕੀਮਤ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਧਾਰਾ 17(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ
ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਹੋਵੇ। ਜਾਂ (4) ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਦੀ — ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ-ਫੀਸ— ਕਿਵੇਂ
ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ
ਮੌਜੂਦਾ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦਾ
ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ, 1870 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 17(iii)
ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਿਰਫ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਹੀ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ।

ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ
ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈ ਵਿਚਲੀਆਂ
ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਹੀ।
ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਅਦਾਲਤੀ-ਫੀਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿਚ ਉਠਾਈਆਂ
ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ
ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਹੈ ਜੋ ਆਖਿਰਕਾਰ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸਮਰੱਥ. ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਕੋਈ ਸੰਗਠਿਤ ਨਹੀਂ ਹਨ! ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸਯੋਗ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ।

1962 ਦੇ ਕਮਰਸ਼ੀਅਲ ਸਬ-ਜੱਜ, ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐਲ. ਸਹਿਗਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਸੇਧ ਲਈ 1918 ਦੇ ਐਕਟ 6 (ਪੰਜਾਬ ਕੋਰਟਸ ਐਕਟ) ਦੀ ਧਾਰਾ 44 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ (ਮੁਦਈਆਂ) ਨੂੰ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਉਂਦੀ ਹੈ। 31 ਅਗਸਤ, 1962 ਤੱਕ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਆਰਡਰ 7, ਨਿਯਮ 11, ਸੀਪੀਸੀ, ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਐਸਐਨ ਚੋਪੜਾ।

ਆਰ.ਐਲ ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਮ ਲਾਲ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ .

ਨਰੂਲਾ, ਜੇ.-

1. ਛੋਟਾ ਸਵਾਲ ਜੋ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਨੁਛੇਦ 17(iii) ਜਾਂ (vi) ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੁਦਈ-ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ) ਜਾਂ ਐਡ ਵੈਲੇਰਮ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ 1870 ਦੇ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ VII ਦੀ ਧਾਰਾ 7(iv)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ 1,00,00,000/- (ਇੱਕ ਕਰੋੜ) ਦੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 31 ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਇਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ) ਜੈਕਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ ਦਾਸ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਦੋ ਪੁੱਤਰਾਂ (ਮੁਦਈ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਅਤੇ 34 ਹੋਰਾਂ (ਬਦਲਾਇਕ-ਜਵਾਬਦਾਰਾਂ) ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇੱਕ ਸਧਾਰਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ "ਕਿ ਮੁਦਈ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਪੰਨਾ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ। ਲਾਲ ਗਿਰਧਰ ਵੰਸ਼ ਸਾਰਣੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਲਾਲ (ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਜੁੜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ') ਅਨੁਸੂਚੀ B ਵਿੱਚ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ C ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ

ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਜੋਂ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। (ਮੁਦਈ ਵਿਚਲੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸਹੂਲਤ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਆਖਰੀ ਵਾਕ ਵਿਚ ਜੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ) ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਿਰਲੇਖ ਹੈ - "ਮੁਦਈ ਦੇ ਦਰਜੇ ਅਤੇ ਸਾਂਝੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਪੰਨਾਲਾਲ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ। ਗਿਰਧਰਲਾਲ"।

2. ਇਹ ਨਿਪਟਾਇਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਇਕੱਲੇ ਮੁਦਈ ਵਿਚਲੇ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਬਲਕਿ ਉਕਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਹੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। . ਕਿਸੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਤਾਂ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਵਿਚ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਣਾਏ ਜਾਣ 'ਤੇ ਜਾਂ ਇਸ ਧਾਰਨਾ 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਖਰਕਾਰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਯੋਗ. ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸਯੋਗ ਹੈ, ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਇਹਨਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਸਰੋਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲੈਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੱਗਰੀ ਨੂੰ ਛੱਡੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹੇ ਬਿਨਾਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਆਓ, ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਲੱਗੇ ਸਬੰਧਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖੀਏ।

3. ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਇੱਕ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਅਰਥਾਤ ਮਰਹੂਮ ਸ਼੍ਰੀ ਦੇ ਵੰਸ਼ਜ ਹਨ ਗਿਰਧਰ ਲਾਲ . ਉਕਤ ਸਾਂਝੇ ਪੂਰਵਜ ਦੇ ਪੰਜ ਪੁੱਤਰ ਸਨ (1) ਬਾਬੂ ਰਾਮ (2) ਬਾਲਦਸਨ ਦਾਸ . (3) ਮੁਰਾਰੀਲਾਲ ਅਤੇ (4) ਦੇਵੀਚਰਨ । ਪੰਜਵੇਂ ਪੁੱਤਰ ਬਿਸ਼ਨ ਚੰਦ ਦੀ 1923 ਵਿਚ ਮੌਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ। ਬਾਬੂ ਰਾਮ ਦੇ ਅੱਠ ਪੁੱਤਰ ਸਨ। ਬਾਲਕਿਸ਼ਨ ਦਾਸ ਆਪਣੇ ਪਿੱਛੇ ਛੇ ਪੁੱਤਰ ਛੱਡ ਗਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਜੈਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਹੈ ਦਾਸ , ਮੁਦਈ ਨੰ: 1. ਰਾਜ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ , ਅਤੇ ਵਿਨੈ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾਸ , ਮੁਦਈ 2 ਅਤੇ 3 ਮੁਦਈ ਨੰ: 1 ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਗਿਰਧਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਹਨ। ਲਾਲ " ਪੰਨਾ" ਦੀ ਸ਼ੈਲੀ ਹੇਠ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਸਨ ਲਾਲ ਗਿਰਧਰ ਲਾਲ "। ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਸ਼ਡਿਊਲ-ਬੀ 'ਚ ਦੱਸੀਆਂ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹਨ। ਮੁਦਈ ਨਾਲ ਨੱਥੀ ਸ਼ਡਿਊਲ ਸੀ 'ਚ ਕਥਿਤ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ

ਸੂਚੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਵੰਸ਼-ਸਾਰਣੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਾਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਨੁਸੂਚੀ A ਵਿੱਚ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰੇ 7 ਤੋਂ 10 ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਿਹਾ ਹੈ:--

"7. ਕਿ ਹੁਣ ਤੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਜਾਂ ਚਲਣਯੋਗ ਜਾਂ ਅਚੱਲ ਦੀ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਗੁਪਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਜੋ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਵਪਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਕਰਾਰਨਾਮੇ ਦੀ ਭਾਈਵਾਲੀ ਅਤੇ ਵਿਭਾਜਨ ਦਿਖਾਉਣ ਵਾਲੇ ਕੁਝ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਛੂਠੇ, ਫਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਮਤਲਬ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ।

8. ਸੰਯੁਕਤ ਸੰਪਤੀਆਂ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਕਦੇ ਕੋਈ ਲੇਖਾ-ਜੋਖਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਕਦੇ ਕੋਈ ਵਿਘਨ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਤਾਰ ਗਿੱਟੀ ਦਾ ਉਹੀ ਕਾਰੋਬਾਰ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਅਹਾਤੇ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਸੇ ਪੂੰਜੀ, ਅਤੇ ਉਹੀ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨਾਲ, ਉਸੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਹੈ, ਅਰਥਾਤ। ਪੰਨਾ ਲਾਲ ਗਿਰਧਰ ਲਾਲ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਜਾਰੀ ਰੱਖੀ ਹੈ। ਕਾਰੋਬਾਰ ਜਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਾਸਤਵਿਕ ਜਾਂ ਹਕੀਕਤ ਵੰਡ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਦਈ ਨਹੀਂ ਹੈ।

9. ਹੁਣ ਇਹ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰਬਰ 1, 19, 29, 31 ਅਤੇ 34 ਨੇ ਹੇਰਾਫੇਰੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜੱਦੀ ਜੇਐਚਯੂਐਫ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਸਾਂਝੇਦਾਰੀ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਜੋਂ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ 1941 ਵਿੱਚ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡੀਡ ਲਿਖਵਾਈ ਅਤੇ ਫਿਰ 1957 ਵਿੱਚ ਨੇ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪੁਰਸਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਪਤੀਆਂ ਹੁਣ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰਕ ਜਾਇਦਾਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਸਲੀ ਤਬਦੀਲੀ ਨਹੀਂ ਆਈ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਉਪਰੋਕਤ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਦਾ ਵੀ ਧਿਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਗੁਪਤ ਅਤੇ ਧੋਖੇ

ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਅਸਲ ਵਿਚ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ: 1, 17, 29, 31 ਅਤੇ 34 ਨੇ ਆਪਣੇ ਜੀਜਾ ਮਿਸਟਰ ਸ਼ਿਓ ਰਾਹੀਂ ਨਿੱਜੀ ਅਵਾਰਡ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦੀ ਰਣਨੀਤੀ ਅਪਣਾਈ। ਪ੍ਰਸ਼ਾਦ , ਅਤੇ ਫਿਰ 23-5-1957 ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ 1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੁਬਾਨੀ ਵੰਡ ਹੋਈ ਹੈ। ਹੋਰ ਬਾਹਰੀ ਵਸਤੂਆਂ।

10. ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ' ਪੰਨਾ' ਵਿੱਚ ਲਾਲ ਗਿਰਧਰ ਲਾਲ ' ਉੱਪਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਮੈਂਬਰ ਕੰਮਕਾਜੀ ਮੈਂਬਰ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭੱਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਮੁਦਈ ਵੀ ਰੁਪਏ ' ਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰ ਸੀ। 300/- ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕੁਝ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਸ਼੍ਰੀ ਨਾਲ ਦੂਰ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੇਵੀ ਚਰਨ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੰ. 31 ਜੋ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਭਾਗੀਦਾਰੀ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੀ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਸਹਿਪਾਸੀ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ।"

ਅਨੁਸੂਚੀ 2, ਅਨੁਛੇਦ 17(iii) ਜਾਂ (vi) ਦੇ ਅਧੀਨ ਪੈਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਦੱਸੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਦਈ ਉੱਤੇ 19.50/- ਰੁਪਏ ਦੀ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਉਸ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਇੱਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਹੈ। ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਧਾਰਾ (ਪੈਰਾ 13) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਵਾਕ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਹੈ।

4. ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਏ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੁਝ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਤਿੰਨ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦਿਆਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸਨ:--

"1. ਕੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਹੈ? ਜੇਕਰ ਨਹੀਂ, ਤਾਂ ਉਸ ਪੱਖੋਂ ਸਹੀ ਮੁੱਲ ਕੀ ਹੈ?

2. ਕੀ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਸੂਟ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਾਂਭਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ?

3. ਕੀ ਸ਼੍ਰੀ ਆਰ.ਐੱਲ. ਲਾਂਬਾ , ਸਬ-ਜੱਜ 1st ਕਲਾਸ, ਦਿੱਲੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਰੈਜ਼ਿਊਡੀਕੇਟਾ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ?

ਜੇ ਹਾਂ, ਤਾਂ ਕਿਹੜੇ ਨੁਕਤਿਆਂ 'ਤੇ?"

ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰ. 3 ਨੂੰ ਮੁੱਢਲਾ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 'ਤੇ ਖੋਜਾਂ ਨੂੰ ਰਿਕਾਰਡ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ, ਉਸਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਮੁੱਦਾ ਨੰਬਰ 1 ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। . ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਪਹਿਲੇ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ (ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਕੱਲੇ ਅਸੀਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਹਾਂ) ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇ ਨਾਲ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ:--

(1) ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ 'ਤੇ, ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੀ ਅਸਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਕੁਝ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ (ਜਿਸ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿਚ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ) ਵਿਚਕਾਰ 1941 ਦੇ ਡੀਡ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਹੈ, 1957 ਉਹਨਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਤੇ 23-5-1957 ਦੇ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਅਵਾਰਡ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫਰਮਾਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ 1956 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਜੁਬਾਨੀ ਵੰਡ ਸੀ।

(2) ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਦਈ 1941 ਦੀ ਡੀਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਅਜੇ ਤੱਕ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੁਕਾਵਟ ਹੈ। ਚਿੰਤਤ ਹੈ। "ਮੁਦਈਆਂ ਕੋਲ ਇਸ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਕਤ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਹਨ ਕਿ ਉਕਤ ਫਰਮਾਨ ਰੱਦ ਹੈ"।

(3) ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ "ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ 23-5-1957 ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇ ਰਾਹ ਦੁਆਰਾ ਹੋਰ ਘੋਸ਼ਣਾ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ) ਕਿ ਮੁਦਈ , ਪੰਨਾ ਦੇ ਸਾਂਝੇ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਹਨ ਲਾਲ ਗਿਰਧਰ ਲਾਲ ...।"

5. ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕੋਰਟ ਫੀਸ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(4)(ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਵਿੱਚ ਉਕਤ ਸੇਧ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਹੈ, ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸਾਂ ਵਿੱਚ ਕਮੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ; ਮੁੱਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕਰੋੜ ਰੁਪਏ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਲਾਗਤਾਂ ਸਮੇਤ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਆਰਡਰ 7, ਨਿਯਮ 11 ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

6. ਇਹ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਕੇਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 115 ਅਧੀਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਆਏ ਸਨ। ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਬਨਾਮ ਆਦਿਤਿਆ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨਰਾਇਣ, (1964) 66 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 916, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈ ਗਈ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ, ਜੇਕਰ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਨੂੰ ਠੀਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਰਡਰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਸੋਧਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ 28 ਜਨਵਰੀ 1966 ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ (ਗਰੇਵਰ ਜੇ.) ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਆਈ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਹੁਕਮ ਇਸ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਉਲਟ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (1964) 66 ਪੰਨਾ ਐਲਆਰ 916 (ਸੁਪਰਾ) ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਮੁਕੱਦਮਾ ਸਿਰਫ਼ ਐਲਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪੁੱਤਰ, ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਤਰੇਈ ਮਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵੰਡ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਧੋਖਾਧੜੀ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਤਰਮੁਖੀ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਤੇ, ਇਸਲਈ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੁਦਈ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਰੁਤਬੇ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਡੀਡ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਰਕਮ ਸੀ ਅਤੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ।

ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੰਡ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਬਚਿਆ ਹੈ। ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(iv)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਡ ਵੈਲੋਰਮ

ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (1964) 66 Pun LR 916 ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (ਸ਼ਡਿਊਲ 2) ਦੇ ਕਲਾਜ਼ (iii) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਹ ਪ੍ਰਭਾਵ ਬਣਾਉਣ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਏ ਜਾਪਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਰਭੂ ਬਨਾਮ ਗਿਰਧਾਰੀ, ਏਆਈਆਰ 1965 ਪੰਜ 1 (ਐਫਬੀ) ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਵੱਖਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਬਣਾਇਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (1964) 66 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 916 ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਚ ਕੋਲ ਜੋ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਚਲਿਤ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਦੇ ਬਹੁਮਤ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਚੰਗਾ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰਭੂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1965 ਪੰਜਾਬ (ਐਫ.ਬੀ.) ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਵੱਡੇ ਬੈਚ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ 28 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦੇ ਉਕਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਫੁੱਲ ਬੈਚ ਵਿੱਚ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

7. ਕੋਰਟ ਫੀਸ (ਪੰਜਾਬ ਸੋਧ) ਐਕਟ, 1953 (1953 ਦਾ ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 31) ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ 1870 ਦੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(iv)(c) ਦਾ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹਿੱਸਾ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਤੱਕ ਵਧਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਦਿੱਲੀ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਦਾ ਹੈ:---

"7. ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੱਸੇ ਗਏ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੀ ਗਣਨਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ :

(iv) ਸੂਟ ਵਿੱਚ --

(c) ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫਰਮਾਨ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ-

ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਉਹ ਰਕਮ ਦੱਸੇਗਾ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਉਹ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੀ ਕਦਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਤੋਰਾਂ ਰੁਪਏ ਹੋਵੇਗੀ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ

ਜਿੱਥੇ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਅਜਿਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ (v) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗਣਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੰਪੱਤੀ ਦੇ ਮੁੱਲ ਤੋਂ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਅਨੁਭਾਗ".

ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਉਕਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 (iii) ਅਤੇ (vi) ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ: --

ਅਨੁਸੂਚੀ 2

ਫਿਕਸਡ ਫੀਸ

ਗਿਣਤੀ	ਉਚਿਤ ਫੀਸ
(17) ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਹਰੇਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ:	
iii. ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ , ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਨਤੀਜਾਤਮਕ ਰਾਹਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।	19.50/- ਰੁਪਏ (ਪੰਜਾਬ)
iv. ਹਰ ਦੂਜੇ ਮੁਕੱਦਮੇ, ਜਿੱਥੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ ਵਸਤੂ ਦੇ ਪੈਸੇ ਦੀ ਕੀਮਤ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਉਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।	19.50/- ਰੁਪਏ (ਪੰਜਾਬ)

8. ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਤੁਲਨਾਤਮਕ ਅਧਿਐਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਆਖਰਕਾਰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੀ ਖੋਜ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ ਲਈ "ਅਨੁਸਾਰੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ"। ਜਾਂ ਨਹੀਂ? ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੀ ਧਾਰਾ 17 ਦੀ ਆਈਟਮ (3) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਰਿਣਾਮੀ ਰਾਹਤ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(4)(c) ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਡ ਵੈਲੋਰਮ ਕੋਰਟ-ਟੀਜ਼ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ।

ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ ਦੀ ਧਿਆਨ ਨਾਲ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਪਰਿਣਾਮਿਕ ਰਾਹਤ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਖੋਜ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੀ ਗਲਤ ਹੈ। ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਮਿਲਾਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਮੰਗਿਆ ਹੈ ਉਸ ਵਿੱਚ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕੀ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਖਰਕਾਰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਹ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਇਹ ਇਹ ਭੁਲੇਖਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਬ-ਜੱਜ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅੰਤਮ ਭੰਬਲਭੂਸਾ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੁਕਮ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਹੋਇਆ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਏ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਨੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਜ਼ੈਬ-ਉਲ-ਨਿਸਾ ਬਨਾਮ ਚੌਧਰੀ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, (1941) 43 ਪੰਜਾਬ ਐਲਆਰ 106: (ਏਆਈਆਰ 1941 ਲਾਹੌਰ 97 (ਐਫਬੀ)), ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕਰਨ ਯੋਗ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪਦਾਰਥ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਮੁਦਈ ਦਾ ਸਮੁੱਚੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਰਾਹਤ ਲਈ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਨੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਿਰਫ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਉਹ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਜੇ ਕੁਝ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਜੋੜਿਆ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੇਸ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਰਾਹਤ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਵਿੱਚ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਰਾਹਤ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ . ਜ਼ੈਬ-ਉਲ-ਨਿਸਾ 1941) 43 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 106: (ਏਆਈਆਰ 1941 ਲਾਹੌਰ 97 (ਐਫਬੀ)) ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਚਿਤ ਰਾਹਤ ਤਿਆਰ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੇ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੰਗਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ, ਇਹ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਸਫਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ, ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਜਾਂ ਐਡ ਵੈਲੋਰਮ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਟੈਕਸਯੋਗ ਹੈ।

ਇਹ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਕੱਲੇ ਹੀ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ

ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਫਾਰਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਸਿਰਫ ਉਸ ਭਾਸ਼ਾ ਦੁਆਰਾ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਮਾਊਂਟ ਰੂਪ ਰਾਈ ਬਨਾਮ ਬੀਠਲ ਦਾਸ, ਏਆਈਆਰ 1938 ਅਵਧ 1 (ਐਫਬੀ) ਵਿੱਚ ਅਵਧ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਿਸੇ ਫਰਮਾਨ ਦਾ ਧਿਰ ਹੈ, ਘੋਸ਼ਣਾ "ਫਰਮਾਨ ਦੇ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਯੋਗ ਹੋਣ ਬਾਰੇ", ਉਸ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਲਾਜ਼ਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀਆਂ ਤੋਂ ਮੁਕਤ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਵਧ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਥੇ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਫਰਮਾਨ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਤਾਂ ਇਹ ਕੇਸ ਅਵਧ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਵਿੱਚ ਆ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੁਦਈ ਵੱਲੋਂ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅੰਤਮ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਰਲਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਵੀ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਰੀਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਅਰਥ ਕੱਢਣ ਲਈ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਚੀਜ਼ ਕੱਢਣ ਲਈ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਇਸ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਏਗਾ ਤਾਂ ਜੋ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ ਜਾਂ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਸਫਲ ਹੋਣ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

9. ਸ੍ਰੀ ਰਾਧੇ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਨੇ ਜਾਨਕੀਰਾਮ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਈਅਰ ਬਨਾਮ ਪੀਐਮ ਨੀਲਕੰਤਾ ਅਈਅਰ, ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 633, ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਦਈ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ, ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਬੰਧਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਸਦੇ ਸਰੂਪ 'ਤੇ। ਜਿਸ ਸਵਾਲ

ਨੇ ਜਾਨਕੀਰਾਮ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਮੰਗਿਆ ਅਈਅਰ ਦਾ ਕੇਸ ਏਆਈਆਰ 1962 ਐਸਸੀ 633, ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸੀਮਾ ਧਾਰਾ 120 ਜਾਂ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 134 ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕੀ ਮੁਦਈ ਦੇ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਟਾਰਨੀ ਜਨਰਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀਆਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਧਾਰਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀਮਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦੀ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਮੁਦਈ ਉਪਰੋਕਤ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੱਤ ਨੂੰ ਵੇਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਇਸਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਅਨੁਪਾਤ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਨੇਮੀ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਐਡਵਰਡ ਮਿਲਜ਼ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਿਟਿਡ, 1953 SCR 197: AIR 1953 SC 28) ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਦੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ:---

"ਇਸ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਨ ਲਈ ਸਵਾਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਾਧੂ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 1 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 1 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦਾ ਇੱਕ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦੇ ਮੁੱਲ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ; ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਅਦਾਲਤੀ-ਫੀਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੁੱਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਰਾਹਤ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ। ਇਹ ਰਾਹਤ ਸਿਰਫ਼ ਘੋਸ਼ਣਾਤਮਕ ਚਰਿੱਤਰ ਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ 'ਤੇ ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 17 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੋਹਰ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਪਾਬੰਦੀ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਉਸ ਲਈ ਹੋਰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਰਾਹਤ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਨਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਵੰਡਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਦਾਅਵੇ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਤਿਆਗਣਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਆਉਣਾ।"

ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਆਪਣੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ "ਮੇਰੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਆਫ਼ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਰਾਹਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਅਪੀਲ ਦੀ ਕੀਮਤ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦੀ ਹੈ।" ਅਪੀਲਾਂ 'ਤੇ ਜੋ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ 'ਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 2 ਦੀ ਧਾਰਾ 7(iv) (c) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 17 ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਵਿਚ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਅਸਲ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਅਤੇ ਨਾ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਕਾਮਯਾਬ ਹੋਣ ਲਈ ਕਿਹੜੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਿ ਕੀ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਦੇ ਕਾਰਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ, ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਅਦਾਲਤਾਂ ਲਈ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਆਯਾਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਪੜ੍ਹਨ ਲਈ ਖੁੱਲੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਸਿਰਫ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤੀ-ਫੀਸ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ। ਅਜਿਹੇ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਆਖਿਰਕਾਰ ਇੱਕ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਮੁਦਈ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਆਖਰਕਾਰ ਉਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਸਫਲ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ; ਪਰ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦੇਣ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸਫਲ ਹੋਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ।

10. ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (1964) 66 ਪੰਜਾਬ ਐਲਆਰ 916 ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ, ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ੀਲ ਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕੇਸ (1964) 66 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 916 ਵਿੱਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਪਰਭੂ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਬਹੁਮਤ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭੌਤਿਕ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕੋਈ ਟਕਰਾਅ ਨਹੀਂ ਹੈ AIR 1965 ਪੰਜਾਬ 1 (FB)। ਪਰਭੂ ਦੇ ਕੇਸ ਏਆਈਆਰ 1965 ਪੰਜਾਬ 1 (ਐਫਬੀ) (ਹੇਠਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 2 ਦੇ ਫਰੇਮ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗੀ ਸੀ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮ ਸਨ। ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਇਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਵੀਂ ਵੰਡ ਲਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਸੀ:---

"ਕੀ ਮੌਜੂਦਾ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਮੰਗਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਨਵੀਂ ਵੰਡ ਲਈ ਅੱਗੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਦੀ ਧਾਰਾ 7(4)(ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਹੈ। ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਐਕਟ?"

ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੀਂ ਤਤਕਾਲ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚਿੰਤਤ ਨਹੀਂ ਹਾਂ। ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ ਨੰ. 31 ਆਫ 1953 ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤੀ ਫੀਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 7(4) ਦੀ ਧਾਰਾ (ਸੀ) ਵਿੱਚ ਜੋੜੀ ਗਈ ਦੂਜੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਾਇਦਾਦ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇਹ ਸਵਾਲ। ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 7 (4) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 17 (iii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਵੇਗਾ। ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ। ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਜੋ ਕਿ ਪਰਭੂ ਦੇ ਕੇਸ ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1965 ਪੰਜਾਬ 1 (ਐਫਬੀ) (ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੀ, ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ, ਜੇ. ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈਆਂ ਨੂੰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਿਛਲੇ ਵਿਭਾਜਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਫਰਮਾਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਰਾਹਤ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸੈਕਸ਼ਨ 7(4) (ਸੀ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਵਾਲੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਸੀ।

ਇਸੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ, ਬਹੁਗਿਣਤੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ (ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ ਅਤੇ ਪੀ.ਡੀ. ਸ਼ਰਮਾ, ਜੇ.ਜੇ.) ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 7 (iv) (ਸੀ) ਦਾ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਕੇਸ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਦਈ, ਇਸ ਲਈ, ਅਦਾਲਤੀ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਸਨ। ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਇਦਾਦ ਦਾ ਬਾਜ਼ਾਰ ਮੁੱਲ. ਸ਼ੀਲ 'ਚ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੁਮਾਰ ਦਾ ਕੇਸ, (1964) 66 ਪਨ ਐਲਆਰ 916 ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਪਰ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦਾ ਗਠਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਟੀਮ ਜੱਜਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਪਾਤ ਦੇ ਉਲਟ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। .

11. ਸ੍ਰੀ ਰਾਧੇ ਮੇਹਨ ਲਾਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਮੁਦਈ ਦਾ ਪਿਤਾ (ਜੋ ਮੁਦਈ 2 ਅਤੇ 3 ਦਾ ਦਾਦਾ ਸੀ) ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਗਠਿਤ ਸੰਯੁਕਤ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਸਵੀਕਾਰ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸੀ। ਮੁਦਈ ਦੇ ਪੈਰਾ 9 ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ, ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਮੁਦਈਆਂ ਲਈ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਜਾਂ ਧੋਖਾਧੜੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਬਿਨਾਂ ਉਕਤ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਟਾਲਣ ਜਾਂ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਮੁੱਲਾ ਦੇ ਹਿੰਦੂ ਕਾਨੂੰਨ (13 ਵੇਂ ਸੰਸਕਰਣ) ਦੇ ਪੈਰਾ 333 (ਪੰਨਾ 386) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਬਟਵਾਰੇ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਦੇ ਮੁਖੀਆਂ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਸੰਬਰ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਕਾਂਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਪਰਸਾਦ , ILR 13 Lah 483: (AIR 1932 Lah 641), ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵੰਡ ਦੇ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਧਿਰਾਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਹਰੇਕ ਸ਼ਾਖਾ ਦੇ ਮੁਖੀ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਸਾਰੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸਬੰਧਤ ਸ਼ਾਖਾਵਾਂ ਦੇ.

ਲਿੰਗਗੋੜਾ ਬਨਾਮ ਬਾਸਾਂਗੋੜਾ , ਏ.ਆਈ.ਆਰ. 1927 ਪੀਸੀ 56, ਵਿਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੀ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਤੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਲਈ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਿੰਦੂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਹਨ, ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਰੇਕ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਵਾਰ-ਵਾਰ ਇੱਕੋ ਗੱਲ ਦਾ ਮੁਕੱਦਮਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੱਖ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੁਦਈ ਅਵਾਰਡ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਵੰਡ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਉਸ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਣ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਇਸਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। . ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਹਰਕਿਸ਼ਨ ਦੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਬਰਕਤ ਅਲੀ, ਏਆਈਆਰ 1942 ਲਹ 209, ਅਤੇ ਹਰਵੰਤ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਜਗਨ ਨਾਥ , ਏਆਈਆਰ 1943 ਲਾਹੌਰ 348।

ਪਰ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਮੁਦਈ ਦੇ ਮੁੱਖ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੇ ਪੱਖ ਨਹੀਂ ਸਨ, ਭਾਵ, 1941 ਦੀ ਡੀਡ ਜਾਂ ਸੰਦਰਭ ਦੇ, ਜਿਸ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਅਵਾਰਡ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਨਿਕਲਿਆ। ਅਦਾਲਤ. ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਮੁਦਈਆਂ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਉੱਤੇ ਦਸਤਖਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਸਨ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਉਸਾਰੂ ਢੰਗ ਨਾਲ ਧਿਰ ਵਜੋਂ ਰੱਖਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ

ਕਾਮਯਾਬ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ ਪਰ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਰਨਾ ਹੈ।

ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉੱਪਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੀ ਸਾਦਗੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਦੂਜੇ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਮੁੱਦੇ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਬਦਲੇ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦੇ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੁਦਈ ਵੰਡ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਰਚਨਾਤਮਕ ਪੱਖ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਰੀਖਣ ਨੂੰ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਯੋਗ ਹੈ ਜਾਂ ਮੁਦਈ ਧਿਰ ਸਨ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਸਨ; ਪਿਛਲੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਨੂੰ. ਇਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਸਿਰਫ ਇਹ ਮੰਨਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿਚ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਫਰੇਮ ਵਿਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਨਤੀਜੇ ਵਾਲੀ ਰਾਹਤ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਨ। ਅਜਿਹਾ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੋਰਟ ਫੀਸ ਐਕਟ, 1870 ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਨੁਸੂਚੀ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 17(iii) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਵਲ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਹੀ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਭੁਗਤਾਨਯੋਗ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਵਿਦਿਆਲੇ ਉਪ-ਜੱਜ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ। ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

12. ਮੈਂ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਢਲੇ ਮੁੱਦੇ ਨੰਬਰ 1 'ਤੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਦਿਆਂ, ਇਸ ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਵਾਂਗਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਮੁਦਈ 'ਤੇ ਉਚਿਤ ਕੋਰਟ-ਫੀਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਹੁਣ ਮੁਕੱਦਮੇ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਰ ਮੁੱਦੇ। ਰੀਵਿਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਖਰਚੇ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨਗੇ।

ਡੀਕੇ ਮਹਾਜਨ , ਜੇ

13. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਸ ਕੇ ਕਪੂਰ , ਜੇ.

14. ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਬੀ. ਆਰ.ਟੀ

Disclaimer:

ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

Jayant Jindal